

EEN BIJZONDER VERSLAG VAN EEN POLDER-EXCURSIE

In de Haagse Post van 7 maart jl. verscheen van de hand van Guikje Roethof het artikel "Tjilp tjilp". In dit artikel wordt geprobeerd een beeld te schetsen van het vogels kijken als hobby. De auteur ging o.a. mee met een excursie van onze vogelwerkgroep, waarbij ze de gebeurtenissen op de volgende manier beschreef:

"De liefhebberij staat onder haar aanhangers bekend als 'vogelen' en van alle kanten wordt me verzekerd dat het een vrijetijdsbesteding is voor jong en oud, arm en rijk. Het is een zondagochtend vroeg en een twintigtal vogelaars treft elkaar voor een fietstochtje door het recreatiegebied Spaarnwoude. Allen zijn in het bezit van een verrekijker en gaan gekleed in grijze en cremekleurige jacks van een onbestemde kwaliteit, die associaties oproept met het Costblok (...).

Behalve de verslaggever is slechts één vrouw present, een Engelse die viool studeert en in alle toonaarden haar liefde voor ons polderlandschap belijdt.

Over een smal, modderig pad rijden we naar een drassige vlakte waarop een groot aantal bruine eenden samenschoult. Men maakt halt en meldt mij dat het hier smienten betreft. Onmiddellijk ontspint zich tussen de vogelaars een gesprek over hun trekgedrag. Het is nog bitter koud, maar Pim (de Nobel, red.), die nu twee jaar vogelt en al 201 soorten vogels scoorde (..), zegt vastberaden: "Alleen als het erg mistig is en stormt kun je 's winters wat langer in bed blijven liggen zonder het gevoel te hebben dat je iets mist."

Even verder geeft de excursieleider met een armgebaar te kennen dat we moeten stoppen. In gewijde stilte kijkt de groep naar een vlucht ganzen. "Met een kol ertussen," mompelt Evert (van Huijssteeden, red.). De toekomstige planoloog is niet het type dat ruim blijk geeft van enthousiasme, maar opgegroeid in 'een vogelend gezin' beschikt hij over een portie expertise waar de anderen met ontzag over berichten.

Op de brug over de Heksloot in Spaarndam raakt het gezelschap in licht euforische stemming als men temidden van de mantelmeeuwen een aalschover op een paaltje ontwaart. Helemaal in de stemming laten wij de bebouwde kom achter ons om eerst recht de vrije natuur in te trekken.

"Hum, dat kauwgras ruikt lekker," snuift Peter (de Jong, red.)

als we gestopt zijn om een 'beo' (een merel, die aan een vorm van beginnend albinisme lijdt) te bekijken. Bij het passeren van een totaal vervuilde sloot wijst Fred (Cottaar, red.) mij de plaats waar hij twee jaar geleden een ijsvogel waarnam. "Hé, ik hoor een graspieper," meldt Cor (de Groot). Maar aangezien dit genoeg door niemand gedeeld wordt, blijft de opmerking als een losse flodder in de lucht hangen.

We komen aan bij een vijver, die er qua populatie veelbelovend uitziet. Fred haalt een telescoop uit zijn fietstas en ook de anderen zetten zich in positie om vanaf de kant van de weg de inventarisatie ter hand te nemen. De schattingen betreffen een zestigtal trapeenden (..), maar voordat het tellen goed en wel begonnen is vliegt met donderend geraas een helikopter over die de hele vijverbevolking naar een veilig heenkomen doet omzien.

De excursie maakt een schier eindeloze indruk, maar voor de anderen schijnt het een geanimeerde ochtend. Cor informeert naar het dia-avondje, met de vogelkiekjes die Fred afgelopen zomer op Spitsbergen maakte. "Ja, wanneer komt dat nou?" vallen de overigen gretig in. Nee, verzekeren ze, het gaat niet alleen om die plaatjes, het is ook de gezelligheid die zo'n werkgroep zo leuk maakt.

Uit de verhalen die nu loskomen treedt het vogelen naar voren als een hobby met internationale allure. Cor was al vier keer op IJsland en aardrijkskundeleraar Gerard (van der Peijl, red.) breekt een lans voor de Bretonse kust als het Mekka van de vogelaars. Het feit dat er ook in de achtertuin nog weleens wat te beleven valt, bezorgde Fred onlangs een merkwaardig akkefietje. Hem kwam ter ore dat zijn overbuurvrouw zich beklaagde over een gluurder in het huizenblok. Besmuikt vertelt hij, hoe hij vervolgens de ontstelde buurvrouw toevoegde dat ze erg mooie dochters had. "Ik stond met mijn kijker op straat in Bloemendaal," verhoogt Pim de hilariteit, "en ik merkte dat ik nogal argwanend bekeken werd. Op een gegeven moment komt er een man naar me toe, die vraagt wat ik aan het doen ben. Ik zeg: vogels kijken. O, zegt hij, we dachten dat je ging inbreken."

Het is jammer dat bij sommige mensen het vogelen nog steeds als een zeer eigenaardige hobby overkomt.

Redactie.